

[Boligministeren.]

ikke er tilfældet, og jeg har set mig nødsaget til at komme med dette forslag om ændring for ikke at gøre Københavns kommune til mere lovbryder, end den vil være, som hr. Wilhjelm siger det, i aften, når fristen udløber.

Jeg vil altså gøre, hvad der er muligt for at klare dette uden unødige forsinkelser, og jeg mener, at de bemærkninger, hr. Wilhjelm har haft om dem, ikke har sammenhæng med det, der sker her. Jeg skal ikke blande mig i den debat og i de påstande, der har været i den debat, der har været i Københavns kommune i borgerrepræsentationen, men kun understrege, at det tal, som vi må regne med, er 1.800 genhusninger. Jeg har godt set, at der har været forlydende om nogle foreløbige tal, men absolut ikke nogen færdige tal, på 4.000. Det har været nogle foreløbige tal, man har regnet med. Der er altså en del af disse ejendomme, som skulle have været revet ned, der kan klares med en mindre brandsikring og alligevel være sikre for de beboere, som bor i dem. Det er jo noget, som de sagkyndige i brandvæsenet skal godkende, og så vidt jeg har forstået, er de også ved at godkende det under den gennemgang, der er i boligkommissionen af disse ting.

Jeg vil godt sige om genhusningsproblemet og de meget negative betragtninger, som hr. Wilhjelm har givet udtryk for, at når folk mister deres bolig som følge af nedrivninger af de ejendomme, der ikke kan brandsikres, så skal der som sagt skaffes en erstatningsbolig. Der er nu indledt det forudsatte samarbejde mellem Kjøbenhavns Grundejerforening og Københavns kommune om på frivillig basis at sikre genhusningen i den private sektor. Jeg går ud fra, at et tilsvarende samarbejde etableres i andre kommuner, hvor der er genhusningsbehov. Grundejerne har over for mig endnu en gang bekræftet, at de naturligt vil overholde den indgåede aftale, og det samarbejde, der nu er indledt, skal sikre, at dette lykkes.

Inden for den almennyttige boligsektor er der jo i dag en pligt for selskaberne til at stille hver femte ledige lejlighed til rådighed for genhusning efter sanering. Jeg har aftalt med Boligselskabernes Landsforening at søge denne pligt udvidet, så længe vi har et særligt genhusningsbehov, der er en følge af brandsikringsloven og den nye regel, som jeg kan gennemføre i henhold til den bemyndigelse, jeg

har efter § 12 i lov om boligbyggeri. Den går ud på, at selskaberne får pligt til at stille 3 lejligheder til rådighed ud af hver 10 ledige lejligheder i hver afdeling. Sagt på en anden måde vil genhusningskvotaen til sanering og brandsikring altså under de midlertidige regler blive 50 pct. større end den nuværende kvota. Dette sammenlagt med, at Københavns kommunes beboelsesejendomme også vil øge deres kvota, skulle gøre, at disse problemer kan løses. Jeg skal senere vende tilbage til spørgsmålet om de økonomiske problemer i forbindelse hermed.

Jeg vil allerede her i tilslutning til behandlingen af fristforlængelsen i brandsikringsloven oplyse, at jeg i oktober modtog en henvendelse fra Grundejernes Landsforbund og Lejernes Landsorganisation om finansiering af udgifterne til brandsikring. De to organisationer var enige om at begrænse huslejeforhøjelserne på grund af brandsikring mest muligt. Organisationerne er af den opfattelse, at der er behov for flere midler end dem, der står på opretningskontoen. Det findes derfor hensigtsmæssigt at få hjemmel til at afholde brandsikringsudgifterne over kontoen for udvendig vedligeholdelse. Dertil kom, at parterne ønskede klarhed over muligheden for at behandle disse udgifter, der afholdes over vedligeholdelseskontoen, som fradragsberettigede driftsudgifter på ejendomsregnskabet. Efter et møde hos mig med skatteministeren og repræsentanter for grundejerne og lejerne blev der nedsat en hurtigtarbejdende arbejdsgruppe. Arbejdsgruppen har drøftet forskellige løsninger, men er stødt på vanskeligheder ved at søge problemerne løst ved særlige fradragsregler i skattelovgivningen.

Brandsikringslovens § 10 udtaler kategorisk, at brandsikring er en forbedring, og selv om skattemyndighederne skal foretage en konkret vurdering af, i hvilket omfang det enkelte arbejde indeholder vedligeholdelsesmomenter, vil denne sætning kunne opfattes som indicium for, at brandsikring altid skattemæssigt skal behandles som en forbedring. Jeg vil derfor gerne under udvalgsbehandlingen stille et ændringsforslag om at ophæve brandsikringslovens § 10, stk. 1, for en sådan ophævelse vil betyde, at et brandsikringsarbejde ikke længere uden videre i forholdet mellem ejere og lejere skal betragtes som en forbedring. Der må i det enkelte tilfælde ses på arbejdets art, hvorvidt det er en forbedring eller en vedligeholdelse, og